

Náš ministr vnitra obhájil dekrety

Znovu se ukázalo, že ministerstvo vnitra zůstává přes veškeré útoky státoprávním pilířem republiky. Prokázal to pan ministr vnitra Milan Chovanec, když obhájil presidentské dekrety proti novému útoku předsedy maďarského parlamentu László Kövéra. Pan Kövér tvrdil: Česká republika a Slovenská republika neměly být přijaty do Unie, protože součástí jejich právních řádů jsou dekrety uplatňující kolektivní vinu (!!).

Pan ministr Chovanec velmi korektně a decentně usadil výroky pana předsedy maďarského parlamentu konstatováním, že „pan předseda měl patrně špatný den. A pokud by ho snad neměl, tak postoj České republiky je jednoznačný. Téma Benešových dekretů je pro nás neměnné a nedotknutelné.“

Pan ministr správně, jednoznačně a podle pravdy dějin ukázal, že Česká republika nemůže a nesmí dopustit jakékoli zpochybňování dekretů presidenta republiky a Národního shromáždění z let 1940 až 1945. My jako odbojáři bychom k tomu mohli dodat jen v duchu známého britského seriálu větu „Ano, pane ministře“. A to bez sebemenší ironie a s naprostou vážností věci. Odbojáři musí panu ministru za takové pevné stanovisko a za takovou jasnou obhajobu našeho právního řádu poděkovat s hlubokou vděčností.

Vzhledem k neustálým útokům na dekrety jak ze strany německých a rakouských landsmannschaftů a jejich politických stran a k opakovaným prohlášením o dekrettech i ze strany maďarské je nutno poukázat podle pravdy dějin, jaké dekrety jsou a co obsahují. Je to nutné i pro neustálé zpochybňování dekretů ze strany trabantů našich nepřátel na domácí půdě.

Dekrety presidenta republiky a Národního shromáždění jsou především poválečným vyrovnáním s následky hrozné okupace ČSR nacistickým III. reichem a pokusem o zmírnění strašlivé řady zločinů, kterých se na lidu ČSR dopustili jeho nepřátelé a domácí zrádci a kolaboranti.

Zde musíme vyvrátit první blud nepřátel dekretů. Dekrety nejsou diktátorským aktem dr. Beneše jako jakéhosi samovládce. Jsou válečnými opatřeními exilové vlády za stavu ohrožení republiky, trvajícího od mobilisací v roce 1938 až do osvobození ČSR spojeneckými vojsky a armádním sborem svobodovců. V této souvislosti je třeba poznamenat, že jen dr. Beneš a jeho vláda se zasloužili o právní kontinuitu státu ČSR – a nikoli nějaký „státní prezident protektorátu“ dr. Hácha, jenž se stal tragicky karikaturou dějin. Z tohoto důvodu jsou akty protektorátu podle naší Sbírky zákonů nicotné a jsou zahrnuty do období, označeného jako „Doba nesvobody“ (jsou vyňaty pouze ty určité akty, které odpovídají občanskému právu, nikoli právu státnímu).

Druhým bludem nepřátel dekretů je tvrzení, že „dekrety jsou neplatné“. Dekrety jsou právně vyhaslé pouze pro dobu současnou. Jsou však nedílnou součástí našeho právního řádu, a dekret č. 33 je dokonce dekret ústavní. A je nezbytné dodat, že podle dekretů č. 12, 33, 100, 108 atd. se dodnes regulérně soudí všechny tzv. restituční kauzy z období protektorátu, ať je to kauza Colloredo-Mansfeld, Dietrichstein, Harrach, Salm, Walderode, Thun-Hohenstein, atd. Takže například tvrzení o „neplatných dekrettech“, které tak často vytahoval na veřejnost náš známý kníže Schwarzenberg, postrádají právní smysl. Jejich cílem zjevně je pouhá politická dehonestace dekretů v souvislosti s tzv. „vyhnáním“ – nepravdivou mantrou sudetských Němců.

Tím se dostáváme ke třetímu bludu nepřátel dekretů. Ke tvrzení o jakémsi „nelidském, usurpátorském, genocidním charakteru dekretů, umožňujících vyhnání obyvatel jen podle jejich národnosti a podle jazyka, dekretů uplatňujících kolektivní vinu“. Větší nesmysl a lež nemůže snad být o moderních dějinách našich zemí vyslovena. Tato tvrzení mají charakter výmyslů a hrubých nepravd, doslovných lží. Proč?

Dekrety presidenta republiky a Národního shromáždění – kráceně a nepřesně Benešovy dekrety – jsou válečná a poválečná opatření konstituovaná na základě válečného stavu okupované ČSR s III. reichem. Nesmíme zapomínat na fakt, že okupovaná ČSR byla mezinárodněprávně s III. reichem ve válečném stavu od 16. prosince 1941 až do 9. května 1945, bez ohledu na vyhlášení okupovaného protektorátu. Toto vytěšňují všichni lháři o dekrettech. A exilová londýnská vláda vydávala dekrety již od roku 1940. Dekrety vydával pan prezident v konsensu s celou vládou.

Dále nesmíme zapomínat na skutečnost, že londýnská vláda po celou dobu protektorátu ve svém vysílání varovala okupanty, kolaboranty a zrádce, že budou za své skutky pohnáni před soud a trestáni poválečnými opatřeními, pokud neustanou ve svém barbarském konání.

Dekrety tudíž byly především trestněprávními a státoprávními konstitučními akty osvobozené republiky. Dekrety neuplatňovaly kolektivní vinu – tu kolektivní vinu, kterou Mezispojenecká kontrolní okupační komise v Německu chtěla původně uvalit na celý německý národ!

Dekrety zahrnovaly tento okruh viníků – dobrovolně přihlášené Němce, dobrovolně přihlášené Maďary, gardisty, zrádce, kolaboranty a osoby se Svatováclavskou orlicí.

Čím se rozumí vina dobrovolného přihlášení se k Německu a Maďarsku? Tím se podle dekretů rozumí „dobrovolné přihlášení se k agresoru (v případě Maďarska ke spojenci agresora), který rozvrátil a zničil republikánskodemokratickou podstatu státu ČSR“.

Toto nechť si zapíší za uši nepřátelé dekretů – ti Němci a Maďaři, kteří byli donuceni anebo se vzepřeli III. reichu a fašistickému horthyovskému režimu, byli od dekretů osvobozeni! Proto v českých zemích mohlo zůstat asi na dvě stě dvacet tisíc Němců, a proto na Slovensku mohlo zůstat přes půl milionu Maďarů! O tom nepřátelé dekretů cudně mlčí – doslova tento fakt zatloukají. Takže neexistuje jakákoli kolektivní vina dekretů!

Odsun nevyhnal všechny Němce a Maďary bez prověření jejich provinění. Nelze hovořit ani o vyhnání – natož pak o jakési genocidě, jak o tom lživě žvaní praporečník sudetů pan Posselt a jiní z této čeledi politiků.

Proto jsme my odbojáři rovněž nikdy nesouhlasili s jeho zvaním do Brna a s vymyšlenou omluvou brněnského magistrátu sudetům a brněnským Němcům za jakési údajné genocidy, které nikdy neexistovaly. V tomto ohledu se plně stavíme za dopis vlasteneckých organizací brněnskému magistrátu, který svou nesmyslnou omluvou sudetům a Němcům příslovečně šlápl mimo mísu.

Totéž platí pro ty české a slovenské zrádce a kolaboranty, kteří učinili totéž.

(Ironie dějin nám poskytuje současný příklad – dnes se tak 24 roků zuřivě a nesmyslně bojuje u soudů o „dobrovolnost či nedobrovolnost“ přihlášky Huga Salma k III. reichu! Když jeho vstřícné skutky k III. reichu jsou prokázány i jinak a dostatečně, dokonce i fotograficky...)

Nakonec musíme znovu připomenout to, co nepřátelé dekretů stále zatajují před širokou veřejností jak u nás, tak zejména v zahraničí, v Německu, v Rakousku i v Maďarsku. Totiž fakt, že dekrety vycházejí z poválečného uspořádání Evropy podle mezinárodního řádu Postupimské dohody a Pařížské reparační smlouvy. Té smlouvy, která stanoví, že žádný německý majetek zabavený v okupovaných zemích se nesmí dostat zpět do německých rukou. A přece o majetky tzv. vyhnancům jde. Jinak by nenapadali žalobou nedávné zrušení těchto nároků u jistého landsmannschaftu, není-liž pravda? O takových institutech, jako je bývalý řád německých rytířů, ani nemluvě...

A dále, že dekrety rovněž respektují výsledek Norimberského soudu, kde byla podána žaloba na československé Němce včetně tzv. sudetských Němců. Je velkou ironií dějin, že tuto žalobu podal brněnský občan gen. JUDr. Bohuslav Ečer, který dodnes v Brně současných omlouvačů sudetům nemá ani pamětní desku, natož pomník.

Generál, jenž byl celou válku pronásledován nacisty a po válce dodal ČSR válečného zločince, sudetského Němce K. H. Franka, který se podílel na vyhlazení Lidic a Ležák, který údajně osobně dohlížel na Moravě při vyvražďování Ploštiny a Prlova a který byl veřejně popraven z rozhodnutí Národního soudu.

Ano, pan ministr Chovanec to pravil správně – a v jeho slovech zařval český lev: Neotravujte náš český (a slovenský) vzduch nesmysly a lžemi o dekretech!

Dr. Jiří Jaroš Nickelli, předseda ČSBS Boskovice

Honorář na Fond N. O.